

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C83 – WEL8**

zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en
Armoedebeleid

van 12 januari 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Vogels tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het toenemend aantal kindermishandelingen

Vraag om uitleg van mevrouw Patricia De Waele tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de toename van het aantal meldingen van kindermishandeling

3

■

Voorzitter: de heer Tom Dehaene

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Vogels tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het toenemend aantal kindermishandelingen

Vraag om uitleg van mevrouw Patricia De Waele tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de toename van het aantal meldingen van kindermishandeling

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mijnheer de voorzitter, collega's, naar jaarlijkse gewoonte kregen we eind december 2009 de cijfers van de meldingen van de Vertrouwenscentra Kindermishandeling (VK). Daaruit blijkt dat we opnieuw een stijging kennen van het aantal gevallen en aanmeldingen van kindermishandeling.

Met cijfers moeten we altijd heel omzichtig omgaan. De stijging van het aantal meldingen in Leuven bijvoorbeeld is onder meer te verklaren doordat een deel van de meldingen die vroeger in Brussel gebeurden, nu in Leuven gebeuren. Het is niet omdat er gedurende een jaar een stijging is, dat we meteen moeten panikeren. Dat kan aan sommige neveneffecten liggen. Ik maak me samen met de immer geëmotioneerde Peter Adriaenssens, die vanuit zijn verontwaardiging en terecht heel kwaad kan worden, echter wel zorgen over het toenemend aantal baby's en jonge peuters dat wordt aangemeld voor kindermishandeling.

Dan kom ik terug bij de begrotingsbesprekingen. Het voorkomen van kindermishandeling is voor een groot deel de bevoegdheid van Kind en Gezin. Sinds een aantal jaren investeert die instantie in preventie van kindermishandeling van baby's en heel jonge kinderen, door het ontwikkelen een speciale methodiek. De verpleegkundigen van consultatiebureaus die aan huis gaan, krijgen een speciale opleiding die hen alert maakt voor signalen die wijzen op kindermishandeling, om zo de kindermishandeling van baby's en jonge kinderen te voorkomen. Het zijn vooral die heel jonge kinderen die erg kwetsbaar zijn voor hersenbeschadiging, en voor trauma's die in hun leven kunnen doorwerken.

Mijnheer de minister, ik vraag me af of er geen verband is tussen het stijgend aantal meldingen van mishandelingen van baby's en hele kleine kinderen, en de afbouw van de gezinsbezoeken door Kind en Gezin na de bevalling. Ik maak me daar zorgen over omdat we naar aanleiding van de begrotingsbesprekingen op de vraag hoe Kind en Gezin de besparing zou realiseren die elk departement krijgt opgelegd, het antwoord kregen van mevrouw Verhegge van Kind en Gezin dat er ook kon worden bespaard op de gezinsbezoeken.

Ik heb het jaarverslag van 2008 bij de hand genomen: in 2004 waren er 195.000 gezinsbezoeken, in 2005 ongeveer evenveel, in 2006 waren dat er 190.000, in 2007 172.000, en in 2008 170.000. Mijnheer de minister, als ik hoor dat u die gezinsbezoeken in 2010 nog verder wilt afbouwen als een middel om te kunnen besparen, dan vraag ik me af of dit verantwoord is, gezien het toenemend aantal gevallen van kindermishandeling bij baby's.

Mijnheer de minister, nu kunt u wel zeggen dat de regioverpleegkundigen heel zorgvuldig detecteren door precies die gezinnen te bezoeken waar het echt nodig is, maar het is nog maar de vraag of men dat op het zicht kan zien. Misschien is het ook goed hierover met de vertrouwenscentra te overleggen om het toenemend aantal meldingen te achterhalen, en om na te gaan wat de gezinsachtergrond en het profiel van de baby's en jonge kinderen is. Gaat het om de meest kansarmen of om een nieuwe doelgroep?

Mijnheer de minister, maakt u zich ook zorgen over het feit dat het aantal meldingen van kindermishandelingen van baby's en heel jonge kinderen toeneemt? Is het in dit kader niet absoluut lichtzinnig om het aantal gezinsbezoeken van regioverpleegkundigen, die speciaal zijn opgeleid om kindermishandeling te detecteren, verder af te bouwen? Bent u bereid om samen met de vertrouwenscentra na te gaan hoe daaraan kan worden verholpen en hoe u een

duidelijk zicht kunt krijgen op het profiel van de gezinnen die baby's en jonge kinderen mishandelen?

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Mijn vraag om uitleg sluit aan bij die van mevrouw Vogels, maar ik wil nog een ander accent leggen. Kinderpsychiater Peter Adriaenssens maakte eind vorig jaar kenbaar dat de kindermishandeling, althans in zijn vertrouwenscentrum, een sterke stijging kende, en dat het segment baby's en peuters een niet te onderschatten groep is die daar heel nadelige gevolgen van kan ondervinden. Die stijging kan volgens de kinderpsychiater als niet toevallig worden bekeken. We moeten dus durven na te gaan hoe dat komt.

Mijnheer de minister, bij de bespreking van de beleidsnota heb ik gevraagd meer aandacht te besteden aan het algemene fenomeen van huiselijk geweld. Daarmee heb ik altijd intra- en extramuraal geweld bedoeld, zowel van volwassenen onder elkaar als van volwassenen naar kinderen, en kinderen naar ouders. Ik dring erop aan dat we onze ogen openen om te zien dat geweld in onze maatschappij een groter belang krijgt. Kindermishandeling mogen we hier ook bij rekenen. Ik pleit ervoor dat we geweld in de huiselijke sfeer en ook erbuiten, zoals stalking, als een van onze grootste aandachtspunten beschouwen. In de komende jaren zal ik hier aandacht aan blijven besteden.

Mijnheer de minister, in de vorige legislatuur werd veel aandacht geschonken aan het fenomeen van huiselijk geweld en partnergeweld. In 2006 is daarover een omzendbrief verschenen. Er was dus wel oog voor het huiselijk geweld. Alleen moeten we misschien de spijtige conclusie trekken dat alle inspanningen van de voorbije jaren worden ontkracht door de cijfers van het werkingsjaar 2009.

Mijnheer de minister, is het geen tijd om de nota die destijds werd opgemaakt, te herevalueren en te heroriënteren? Moeten er desgevallend meer middelen worden gepland? Zullen die extra middelen dan renderen? Moeten we de oorzaken ergens anders gaan zoeken?

Een diepgaander debat over dit probleem is zeker op zijn plaats. Wij zullen hier in ieder geval gedurende de hele legislatuur aan meewerken.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: In de vorige legislatuur hebben we jammer genoeg heel vaak aandacht moeten besteden aan dit probleem. Meestal was dat naar aanleiding van spijtige zaken die zich hadden voorgedaan. We discussieerden dan niet alleen over die feiten, maar heel dikwijls ook over het inhoudelijke en over hoe dergelijke zaken moeten worden aangepakt. Ik heb veel documenten meegebracht over dit onderwerp. We hadden de gedachtewisseling over het rapport Gerechtelijke Jeugdhulp, we hadden het opvolgingsrapport Perspectief in juni 2009, en naast de vele vragen om uitleg en actuele vragen hadden we ook de beleidsbrieven.

We schieten te kort als het gaat over het voorkomen van geweld op heel jonge kinderen. Dat heeft te maken met het feit dat met ouders die hun probleem erkennen, dikwijls positieve resultaten worden geboekt. Zij zijn zelf bereid om hulp te vragen, en dat lukt meestal wel. Erger is het gesteld met ouders die weigeren om hun probleem te erkennen en vinden dat er niets aan de hand is. Meestal zijn die ouders en hun problemen gekend, ter gelegenheid van de geboorte van hun kind, bij het OCMW, bij de politie of bij de huisartsen. Maar dikwijls ontbreekt het deze instanties aan een instrument om de knoop door te hakken, om de kinderen in hun eigen belang weg te halen uit de zeer problematische situaties in die gezinnen. Dat botst vaak met mensen die zeggen dat we het kind zo lang mogelijk bij die ouders moeten laten. Daar is nog niets aan gebeurd, ondanks de vragen die werden gesteld, ondanks de intenties van de verschillende ministers die het probleem hebben erkend en hebben gezegd dat ze daar werk willen van maken.

Mijnheer de minister, ik wil nu even verwijzen naar de verschillende beleidsbrieven, en ik begrijp dat u hier nu geen antwoord kunt op geven, maar ik zou u dankbaar zijn als u een stand van zaken kunt geven via de verslaggeving. Ik verwijs naar het stuk nummer 998. Daarin werden concrete initiatieven aangekondigd, onder andere dat Kind en Gezin in 2006 een studie heeft gemaakt over de haalbaarheid van een Vlaams centraal meldpunt kindermishandeling. Dit idee werd trouwens hernomen in de beleidsbrief van toenmalig minister Vanackere in 2007. Ik zou daar graag de stand van zaken van kennen.

Hetzelfde geldt voor het engagement dat in 2007 werd genomen door toenmalig minister Vervotte om na te gaan hoe ze binnen de bepalingen van de privacywetgeving en met goedkeuring van de privacycommissie een centrale applicatie zou kunnen laten uitwerken voor het dossierbeheer en het beheer van de gegevens. Ook hiervan zou ik graag de stand van zaken kennen.

Er was ook een engagement over het oprichten van een observatorium kindermishandeling in Vlaanderen. In 2007 zouden de eerste stappen worden gezet voor de start van dit observatorium. Ook hier vraag ik naar de stand van zaken.

Dan was er ook een punt over de vlotte samenwerking tussen hulpverlening en Justitie. Er zou in 2007 een werkgroep worden opgericht, die richtlijnen moest uitwerken over de samenwerking tussen Justitie en de Vertrouwenscentra Kindermishandeling. Mijnheer de minister, misschien was u toen minister van Justitie en weet u daar meer over. Dus ook hier een vraag naar de stand van zaken.

Al die punten worden hernomen in de beleidsbrief 2007-2008, stuk nummer 1405, van toenmalig minister Vanackere. Hiervan en ook van stuk nummer 1923 wil ik graag de stand van zaken kennen. Uit het stuk nummer 191, dat we nu nog aan het bespreken zijn en dat uit uw beleidsnota komt, mijnheer de minister, zijn die concrete initiatieven verdwenen. Hoe gaat u met deze zaken om, en wat zijn uw intenties voor de toekomst?

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, hier wordt terecht een pleidooi gehouden voor meer aandacht voor het probleem van kindermishandeling en intrafamiliaal geweld. Mevrouw Van der Borgh heeft gewezen op het steeds weer terugkomen van dit probleem in deze commissie. Zonder mij daarbij te willen neerleggen, vrees ik dat het quasi onmogelijk is om dit probleem volledig op te lossen, laat staan definitief te voorkomen.

Mijnheer de minister, de vraagstellers vroegen of u inzicht hebt in de oorzaken van dit probleem. Het is een onmogelijke zaak die oorzaken te omschrijven en definiëren. Wat is de reden waarom iemands stoppen doorslaan? Iemand die zijn kind mishandelt of intrafamiliaal geweld pleegt, dat is een vorm van de stoppen die doorslaan. Het is onmogelijk om dat in kaart te brengen, zeker omdat we allemaal weten dat dit probleem voorkomt in alle lagen en klassen van de bevolking. Daarom ook is het heel moeilijk om een duidelijk profiel te krijgen van die mensen.

Hier wordt verwezen naar Kind en Gezin en zijdelings wordt gezegd dat die instantie tekort is geschoten in zijn opdracht. Heel veel mensen doen om verschillende redenen echter geen beroep op Kind en Gezin, maar op de eigen arts. Daarom moeten we voorzichtig zijn, zonder dat ik Kind en Gezin wil verdedigen.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik heb niet gezegd dat Kind en Gezin tekortschoot, maar dat het riskant is om als besparingsmiddel de gezinsbezoeken van Kind en Gezin te schrappen. Dat is niet de verantwoordelijkheid van Kind en Gezin, maar van de minister. Daarom stel ik die vraag ook aan hem.

Mevrouw Marijke Dillen: Ik vrees dat u daarmee het probleem niet kunt voorkomen. Ik heb enkele weken geleden ook kennis genomen van die cijfers. Ze zijn zeker en vast

onvoldoende. Heel veel mensen hebben een bepaalde schroom en durven geen aangifte te doen. Daarom zullen we nooit een juist beeld hebben van de totaliteit van de cijfers. Mijnheer de minister, ik wil er alleen op aandringen dat u daar wel voldoende aandacht aan besteedt in uw beleid.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Er zijn vanuit deze commissie al geregeld zorgen geuit over intrafamiliaal geweld. We hebben ook de cijfers gezien, maar cijfers kunnen worden geïnterpreteerd. In hoeverre geven die een juist beeld? Hoe dan ook bestaat het probleem, en dat valt niet te onderschatten.

Ik kom niet uit een regio met veel agressie in vergelijking met andere regio's, en toch sta ik er als burgemeester geregeld van versteld als ik politieverlagen lees over heel modale gezinnen, waarvan we niet weten wat er zich binnen hun vier muren afspeelt. Dat is dan alleen nog maar het topje van de ijsberg.

Het is heel schrijnend vast te stellen dat dat ook bij baby's en kleine kinderen gebeurt. Dan stel ik me vragen naar de oorzaken daarvan. Hoe kan er onderzoek naar gebeuren? Hoe kunnen we gezinnen en omgevingen sensibiliseren om problemen te signaleren? Dus enerzijds onderzoek naar de oorzaken, anderzijds de aangiftebereidheid, en nadien vanzelfsprekend de opvolging.

Het is nogal kort door de bocht wat mevrouw Van der Borgh t zegt over kinderen uit gezinnen weghalen. Ik heb hier al meermaals gepleit voor een integrale aanpak van het hele gezin, zowel van de dader als van de slachtoffers, om een toekomst op te bouwen zonder drastische ingrepen. Daar moeten we allemaal aan werken.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: In de persartikelen van eind december gaat het niet over de officiële cijfers, maar over een eerste inschatting gebaseerd op een rondvraag door de pers bij enkele Vertrouwenscentra Kindermishandeling. De Vlaamse overheid is nog niet echt formeel op de hoogte van de concrete cijfers van 2009, maar we stemmen dit in het voorjaar altijd eerst af in gezamenlijk overleg tussen alle vertrouwenscentra. Dat staat dus nog te gebeuren.

Natuurlijk is er wel een oproep aan de samenleving om de nodige aandacht te blijven besteden aan het welzijn van kinderen thuis, op school en in de kinderopvang. Kindermishandeling gebeurt in alle soorten huisgezinnen en ook daarbuiten. Kinderen van alle leeftijden zijn het slachtoffer. Uiteraard erkent de Vlaamse overheid zich in dat appel en zal ze zoals voorheen al het mogelijke doen om op dat beleidsvlak de nodige aanbevelingen te doen en initiatieven te nemen inzake preventie en aanpak van kindermishandeling.

Waar het in de statistieken van de meldingen van de VK's zou gaan om een stijging, betekent dit niet noodzakelijk dat er in Vlaanderen meer kinderen worden mishandeld. Een stijgende tendens in de registratie bij de VK's betekent in de eerste plaats wel dat men meer dan voordien de weg naar het vertrouwenscentrum vindt, wanneer men ongerust is over de manier waarop met een kind wordt omgegaan.

Dit zijn enkele randbeschouwingen die niets afdoen aan het belang van dit probleem. De cijfers uit de jaarverslagen van Kind en Gezin van de voorbije jaren hebben geen rechtstreekse relatie met wat in 2010 staat te gebeuren. De manier waarop ze hier mondeling werden toegelicht, vond ik nogal eigenaardig.

We hebben hier samen de begroting 2010 besproken. Voor zover daarover verwarring bestaat, wordt er niet bespaard op de huisbezoeken. Wel ondergaat het aanbod van de preventieve zorg door Kind en Gezin wijzigingen, onder meer door het aanpassen van dit aanbod aan het stijgende geboortecijfer. Door het succes van de zittingen op de

consultatiebureaus – meer dan 88 percent tijdens het eerste levensjaar tot 57 percent in het derde levensjaar –, is het minder nodig om bij alle gezinnen op huisbezoek te gaan.

Dit biedt Kind en Gezin de mogelijkheid om de huisbezoeken meer gericht in te zetten bij gezinnen die dit meer nodig lijken te hebben. Er wordt dus helemaal niet bespaard op de huisbezoeken door de regioteamleden van Kind en Gezin. Als er al minder huisbezoeken zouden worden afgelegd door de regioteamleden, heeft dat in de eerste plaats te maken met het succes van de zittingen op de consultatiebureaus.

Kind en Gezin zorgt hoe dan ook voor de nodige specifieke richtlijnen en vorming voor haar regioteamleden en consultatiebureaus inzake preventie en aanpak van kindermishandeling. De regioteamleden hebben een heel specifiek stappenplan dat moet worden gevolgd bij situaties van kindermishandeling.

Nu komen een aantal punten die misschien ook antwoorden zijn op de vragen van mevrouw Van der Borght.

De voorbije jaren investeerde Kind en Gezin ook in nauwe samenwerking met alle VK's in de ontwikkeling van een nieuw elektronisch dossier voor de VK's. In 2010 gaat het gebruik van deze toepassing van start. Deze toepassing maakt het de VK's mogelijk om de evoluties binnen het eigen centrum beter op te volgen. In nauw overleg met de VK's kan Kind en Gezin ook overkoepelend voor Vlaanderen en Brussel de evoluties inzake meldingen, opvolging en diagnostiek van kindermishandeling bij de VK's, beter opvolgen.

Ook investeert Kind en Gezin momenteel, in nauwe samenwerking met alle VK's, in de ontwikkeling van een nieuw risicotaxatie-instrument dat het mogelijk moet maken om op een meer uniforme en wetenschappelijk onderbouwde manier de hoogdringendheid in te schatten van alle meldingen inzake mogelijke kindermishandeling die bij een VK aankomen.

Om te objectiveren wat mevrouw Vogels schijnt te suggereren, ben ik uiteraard absoluut bereid om eens te vragen aan Kind en Gezin om met de VK's te bekijken wat de analyse is van de stijging tijdens de voorbije jaren, welk aandeel de heel jonge kinderen betreft en om eens met de regioverpleegkundigen te bekijken wat de verhoudingen zijn tot de inzichten en de signalen die Kind en Gezin opvangt en tot de manier waarop ze die kunnen detecteren. Ik zal vragen om dit eens te objectiveren, want zomaar poneren dat het beleid van de voorbije jaren de aanleiding vormde of de oorzaak is van kindermishandeling, dat vind ik sterk overdreven. In geen geval wordt hiermee de juiste relatie tussen oorzaak en gevolg gelegd. Ik wil graag de uitdaging aangaan om te objectiveren. Zoals gezegd: er wordt niet bespaard op die uitgaven.

Kind en Gezin neemt het voortouw in de komende preventiecampagne tijdens deze legislatuur. Ik zal vragen om die elementen van onderzoek op te nemen, om zich in die campagne, die focust op het vraagstuk van kinderen als getuige van intrafamiliaal geweld, ook te richten op de heel kleine kinderen. Ik zal dus bekijken of we de elementen waar u bijzondere aandacht voor vraagt, ook kunnen meenemen in de sensibilisatiecampagne.

Meteen kan ik ook aangeven dat met de VK's uiteindelijk werd afgewogen om niet tot een Vlaams centraal meldpunt over te gaan. De VK's vinden dit niet de beste aanpak omdat alles dan centraal naar Brussel zou moeten gaan en zo meer. De applicatie waar mevrouw Van der Borght naar vraagt, wordt opgestart en zal gebaseerd zijn op eenduidige definities die ook Europees de standaard zijn. Dit is een belangrijke bouwsteen en ook een reden waarom het observatorium nog niet is opgestart. De boodschap was om in de eerste plaats de applicatie operationeel te krijgen en om internationale standaarden te gebruiken, want anders heeft het weinig zin om een aantal zaken te observeren en om vergelijkingen met het buitenland te maken.

De Vlaamse Regering investeerde in juli 2006 recurrent 685.000 euro of 14 vte's om de aanpak van intrafamiliaal geweld in het algemeen welzijnswerk te versterken. De centra voor

algemeen welzijnswerk (caw) beschikken immers over verschillende werkvormen die een belangrijke bijdrage leveren in de aanpak van intrafamiliaal geweld: de vluchthuizen, de vrouwenopvang, de gezins- en relatiebegeleiding, de crisisopvang, slachtofferhulp, het justitieel welzijnswerk, bemiddeling, enzovoort. De extra middelen waren een aansporing om de totale werking van het algemeen welzijnswerk beter af te stemmen op de intrafamiliale geweldsproblematiek. Een omzendbrief gaf hieromtrent het kader aan. Een bovenlokale werkgroep volgt de uitvoering van deze omzendbrief nauwkeurig op.

Het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk (SAW) is op dit moment bezig met de opmaak van een nieuw beleidsdossier rond familiaal geweld waarbij de balans wordt opgemaakt na vijf jaar werken rond dit thema. Bedoeling is om na te gaan wat er tot nu toe reeds gerealiseerd is en wat er in de toekomst nog gerealiseerd moet worden. Hierbij maakt het SAW ook gebruik van de resultaten van een onderzoek vanuit de administratie omtrent de uitvoering van deze omzendbrief.

De resultaten van het evaluatieonderzoek zullen samen met de evaluatie van het beleidsdossier van het SAW besproken worden met de sector. Vervolgens zal in overleg met de sector en met andere voorzieningen worden bekeken welke verdere stappen kunnen worden gezet.

In het kader van de regionale projecten van Integrale Jeugdhulp zijn er vorig jaar specifieke projecten uitgevoerd in Limburg en Antwerpen rond kinderen die getuige zijn van intrafamiliaal geweld. Het gaat om een specifieke aanpak via groepswork, de zogenaamde Horizonmethodiek, waarbij zowel de kinderen als de ouders worden begeleid. In beide regio's werken de centra voor geestelijke gezondheidszorg (cgg) en de centra voor algemeen welzijnswerk samen om dit aanbod te realiseren.

Ten slotte ben ik, zoals ik in de inleiding op de beleidsnota al heb aangekondigd, bezig om samen met mijn federale collega van Justitie een protocol inzake kindermishandeling af te ronden. Het zal meer bepaald de samenwerking tussen actoren van Welzijn en van Justitie bevorderen. Hierin zullen naast een duidelijke aflijning van ieders rol en verantwoordelijkheid ook afspraken worden gemaakt over betere coördinatie en deskundigheidsbevordering. We plannen de afronding van het protocol tegen einde maart, april 2010. Dat is niet lang meer, we hebben er inderdaad prioriteit aan gegeven.

Het aspect van de informatiedoorstroming over dossiers van kindermishandeling tussen Welzijn en Justitie zal in de praktijk worden uitgetest in een pilootproject dat op stapel staat in het gerechtelijke arrondissement Antwerpen.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord en voor het feit dat u het contact wilt organiseren tussen de vertrouwenscentra en de regioverantwoordelijken van Kind en Gezin. Maar voor een goed begrip, mijnheer de minister: uit de cijfers van de jaarverslagen van Kind en Gezin blijkt dat het aantal gezinsbezoeken aan huis jaar na jaar afneemt.

Mevrouw Verhegge had het erover in het antwoord op mijn vraag hoe het kan dat de kredieten voor gezinsondersteuning daalden op een moment dat het aantal geboorten steeg. U weet dat die kredieten zeer grof werden ingeschreven in de begroting die wij hebben gekregen. Mevrouw Verhegge heeft toen gezegd dat op de consultatiebureaus niet zal worden bespaard omdat ook de artsen duurder worden, maar dat er nog wat rek zit op de gezinsbezoeken. Het is inderdaad zo dat er een taxatie-instrument ontwikkeld is om kindermishandeling te detecteren maar, mijnheer de minister, dat instrument kun je niet of veel minder efficiënt gebruiken tijdens een consult op een bureau dan als een regioverantwoordelijke verpleegkundige aan huis gaat. U weet ook dat als je bij iemand thuis komt, je dan veel beter kunt waarnemen wat de omstandigheden zijn waarin een kind of een baby opgroeit. Dat taxatie-instrument is vooral met het oog daarop gemaakt. Ik heb nooit een

verband gelegd tussen het afbouwen van het gezinsbezoek en de stijging van het aantal meldingen van mishandeling van baby's bij de Vertrouwenscentra Kindermishandeling. Ik had er wel vragen bij. Zou er geen verband kunnen zijn tussen beide? In die zin ben ik blij dat u beide partijen voor een deel bij elkaar wilt brengen.

Uiteindelijk hebben wij dezelfde bedoeling: ervoor zorgen dat er minder baby's en peuters in de eerste maanden en jaren van hun leven worden mishandeld.

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Mijnheer de voorzitter, de conclusie van mijn collega is duidelijk, maar ik stel ook vast dat quasi iedereen rond de tafel inziet dat het belangrijk is dat er veel aandacht gaat naar die problematiek.

Ik dank u, mijnheer de minister, voor uw antwoord. U zult binnenkort waarschijnlijk de resultaten van het protocol aan deze vergadering kunnen meedelen. Ik heb u ook horen zeggen dat er een evaluatie is van de aanpak die in de vorige legislatuur werd gestart. Ik weet niet wanneer die evaluatie gepland is. Ik hoop alleen dat we er geen jaren op zullen moeten wachten. Ik hoop dat zij snel aan de vergadering zal kunnen worden voorgelegd, zodat wij er de gepaste bijstellingen aan kunnen geven.

Los van het feit dat we het nu hebben over de slachtoffers van het geweld op zich, wil ik ook nog even specifiek de aandacht vestigen op de impact die geweld kan hebben op kinderen die getuige zijn van intrafamiliaal geweld. Daarmee bedoel ik dat ze niet altijd zelf het slachtoffer moeten zijn, maar dat zij ook wel kunnen zien wat er gebeurt tussen vier muren.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Ik wil u, mijnheer de minister, bedanken voor uw antwoord en ook voor de antwoorden die u hebt gegeven, ondanks het feit dat het niet evident was om op een aantal vragen onmiddellijk een antwoord te bezorgen. Ik heb nog één bijkomende vraag. U sprak over een nieuw taxatie-instrument. Is het mogelijk om daar iets meer over te zeggen? Ik hoop alleen dat het niet opnieuw is op basis van een lijstje dat men moet overlopen. Ik hoop dat er toch ook elementen in zullen zijn opgenomen die men verzamelt op basis van huisbezoeken en dergelijke.

Mevrouw Schryvers heeft uiteraard het goed recht om met mij van mening te verschillen. Wij behoren dan ook tot twee verschillende partijen. Maar, mevrouw Schryvers, u gaat wel heel kort door de bocht als u zegt dat u niet akkoord gaat met mij omdat ik de kinderen uit de gezinnen zou willen wegnemen. Mocht u de moeite hebben gedaan om alle debatten van de voorbije legislatuur door te nemen, zou u hebben kunnen vaststellen dat het telkens ging over situaties in gezinnen met een zeer zware problematiek. Meestal ging het om een zware drugsproblematiek en om zeer kleine baby's. Daarover ging het telkens: over baby's die niet de telefoon konden nemen en bellen naar om het even welke hulplijn. Onze zorg betrof toen telkens kleine baby's. Die hebben niemand om zich te verdedigen. Ik vond deze kleine rechtzetting toch belangrijk.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Mevrouw Van der Borght, ik reageerde enkel op wat u daarnet zei. U hebt niet gesproken over de aanpak van dader en slachtoffer.

Mevrouw Vera Van der Borght: Ik kreeg van de voorzitter te weinig tijd.

De voorzitter: U bedoelt: van het reglement.

Mevrouw Katrien Schryvers: U had het enkel over het weghalen van kinderen uit gezinnen. Ik pleit voor een integrale aanpak. Veiligheid en bescherming van kinderen en jongeren staan vanzelfsprekend op de eerste plaats. Maatregelen zijn nodig. U zult mij dat absoluut niet anders horen zeggen. U moet mij ook geen andere woorden in de mond leggen.

Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord en voor wat u zegt over het opmaken van een protocol. Er zijn lokaal heel wat verantwoordelijkheden. Ik durf hier nog wel te zeggen dat er binnen de verschillende lokale besturen, OCMW's maar ook politiezones, steeds meer aandacht gaat naar de problematiek. Dit is al in heel wat veiligheidsplannen als een van de prioriteiten opgenomen. Ik weet dat dit in Antwerpen in het kader van de zonale veiligheidsplannen vanuit de parketten naar al de politiezones als prioriteit naar voren wordt geschoven. Ook wordt geprobeerd om de aangiftebereidheid te verhogen. Dit wordt stelselmatig opgevolgd. Volgens mij is dit inderdaad de manier waarop we het moeten doen.

Minister Jo Vandeuren: Die risicotaxatie werkt inderdaad met een bezoek ter plaatse.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■